

Sygn. akt II PK 365/04

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko P. Polska Spółce Akcyjnej w W.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2005 r.,

kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w G.

z dnia 17 sierpnia 2004 r., sygn. akt VI Pa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik „P.” Spółki Akcyjnej w W. zaskarżył kasacją wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 sierpnia 2004 r., VI Pa .../04, oddalający apelację strony skarżącej od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 23 marca 2004 r., IV P .../03, zasądającego od „P.” S.A. na rzecz M. B. kwotę 11.592 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę. Wskazując jako podstawy kasacji naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 52 k.p. – poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że nie zachodziły przesłanki uzasadniające rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia, a zwłaszcza, że nie można zarzucić mu ciężkiego naruszenia

podstawowych obowiązków pracowniczych „mimo dwudniowej nieobecności [...], bez formalnego usprawiedliwienia tej nieobecności w sposób przewidziany przepisami prawa pracy”, art. 100 § 2 pkt 2 k.p. – poprzez przyjęcie, że „obowiązek przestrzegania ustalonego w zakładzie pracy porządku oraz obowiązującego regulaminu pracy ma ograniczone zastosowanie w stosunku do powoda” i, że „uchylenia w formalnym usprawiedliwieniu nieobecności przez powoda nie powinny go obciążać”, oraz § 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie sposobu usprawiedliwiania nieobecności w pracy oraz udzielania pracownikom zwolnień od pracy (Dz. U. Nr 60, poz. 281) – poprzez wyrażenie stanowiska, wedle którego „powód skutecznie usprawiedliwił swoją nieobecność w pracy w dniach 6 i 20 listopada 2002 r.”, a także przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez „przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów”, będące konsekwencją zastosowania „błędnych kryteriów oceny wiarygodności materiału dowodowego” oraz art. 328 § 2 k.p.c. – poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a zwłaszcza przyczyn, z powodu których Sąd pominął twierdzenia powoda, „iż w dniach 6 i 20 listopada 2002 r. korzystał z urlopu wypoczynkowego”, niewskazanie i niewyjaśnienie podstawy prawnej wyroku, oraz nieprzytoczenie przepisów prawa, wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie apelacji”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.” Jego zdaniem, okolicznością uzasadniającą rozpoznanie kasacji jest występowanie istotnych zagadnień prawnych, a mianowicie „czy wszyscy pracownicy w równym stopniu obowiązani są przestrzegać obowiązującego w zakładzie pracy porządku i regulaminu pracy w zakresie usprawiedliwiania nieobecności w pracy”, „czy nie stawienie się pracownika do pracy przez dwa dni w cyklu rozliczeniowym czasu pracy oraz brak usprawiedliwienia tych nieobecności w trybie określonym przepisami prawa pracy [...] stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych i wyczerpuje przesłanki do przypisania pracownikowi winy w postaci ‘ciężkiej’, rozumianej jako wina umyślna lub rażące niedbalstwo”, „czy prawo pracy dopuszcza jakieś nieformalne sposoby usprawiedliwiania nieobecności pracownika w pracy przez cały dzień pracy, znoszące skutki uchybień w zakresie formalnego

usprawiedliwiania nieobecności”, „czy ‘charakter’ dni wolnych 6 i 20 listopada (ich formalny status), w których powód nie stawiał się do pracy, nie ma znaczenia dla oceny zachowania powoda jako ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych”, oraz „czy nieobecność pracownika w pracy usprawiedliwia w sposób wystarczający fakt, iż pracownik zgłosił przełożonemu, że w danym dniu nie chce przyjść do pracy”?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była ocena zasadności rozwiązania z Marcinem Bożkiem umowy o pracę bez wypowiedzenia. Powołane w kasacji przepisy Kodeksu pracy – art. 52 i art. 100 § 2 pkt 2, a także Kodeksu postępowania cywilnego – art. 233 § 1 i art. 328 § 2 – zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze. Nie budzą one wątpliwości i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Nie są okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji sformułowane przez pełnomocnika strony skarżącej zagadnienia prawne. Nie stanowią one problemu prawnego, tym bardziej istotnego, mającego znaczenie precedensowe dla innych podobnych spraw i nie wymagają ingerencji Sądu Najwyższego. Należy podkreślić, co wielokrotnie znalazło już wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że ze względu na pełną autonomię sądów orzekających w zakresie oceny dowodów, można ją podważyć wyjątkowo, tylko wówczas, gdy pozostaje w rażącej sprzeczności z wynikami postępowania dowodowego lub zasadami logiki albo życiowego doświadczenia.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne

przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.